

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **J. P.**
skazanego z art. 148 § 1 k.k. i inne
w dniu 12 lutego 2026 r.
po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 11 lipca 2024 r., sygn. akt II AKa 75/24
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 28 grudnia 2023 r., sygn. akt III K 153/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

J. P. został oskarżony o to, że:

- w dniu 16 lutego 2022 r. na obszarze podmokłym w pobliżu J. w M. 1 ,
działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia M. N. , zanurzając i

przytrzymując głowę pokrzywdzonej pod taflą wody rozlewiska oraz dociskając ją do podłoża, spowodował aspirację wody wymieszanej z treścią błotną, w wyniku czego doszło do zatkania jej dróg oddechowych i ostrego rozdęcia płuc, czym doprowadził do jej nagłej śmierci wskutek gwałtownego uduszenia, a następnie ciało pokrzywdzonej ukrył w tym miejscu poprzez pozostawienie w wodzie i przykrycie trawą oraz gałęziami drzew, tj. o czyn z art. 148 § 1 k.k.,

2. w dniu 18 marca 2022 r. w M. 1 , wbrew przepisom ustawy, posiadał przy sobie środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste, o łącznej masie netto 0,845 gram, przy przyjęciu, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2023 r., sygn. akt III K 153/23, Sąd Okręgowy w Szczecinie uznał J. P. za winnego popełnienia zarzuconych mu przestępstw i za czyn z art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności, natomiast za czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii - karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Sąd połączył orzeczone kary i wymierzył karę łączną 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności, a nadto zaliczył na poczet orzeczonej kary okres tymczasowego aresztowania, orzekł obowiązek zadośćuczynienia za doznane krzywdy na rzecz pokrzywdzonych oraz zasądził koszty sądowe.

Wyrokiem z dnia 11 lipca 2024 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie, sygn. akt II AKa 75/24, na skutek apelacji wniesionych przez obrońców J. P. , zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, za czyn z art. 148 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, orzekł wobec J. P. nową karę łączną 15 (piętnastu) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności, ustalając przy tym, iż jego ewentualne warunkowe zwolnienie może nastąpić po odbyciu co najmniej kary łącznej 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności, zaś w pozostałym zakresie

zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Nadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za postępowanie odwoławcze.

Od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiodła obrońca skazanego, zaskarżając go w części dotyczącej czynu z art. 148 § 1 k.k., na korzyść skazanego. Wyrokowi temu zarzuciła rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 452 § 3 k.p.k. poprzez oddalenie wskazanego w kasacji wniosku dowodowego, art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zasady obiektywizmu, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, niesprzysługującej dokonaniu prawdziwych ustaleń faktycznych poprzez wskazane w kasacji zaniechanie dowodzenia, zbyt mały krytycyzm Sądu oraz oparcie rozstrzygnięcia o zeznania stawiające skazanego w najgorszym świetle, a także rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 53 § 1 i 2 k.k., art. 54 § 1 k.k. i art. 55 k.k. mające istotny wpływ na wymiar kary, a nadto z tzw. ostrożności procesowej rażącą niewspółmierność kary. Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie J. P. od popełnienia czynu z art. 148 § 1 k.k., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Szczecinie w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bez udziału stron.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku

stwierdzenia kwalifikowanego, tj. rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartych w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy autorka kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznała się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu odwoławczego.

Jak słusznie dostrzega prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację znaczną część uzasadnienia kasacji obrońca skazanego J. P. poświęca zarzutowi naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 452 § 3 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd odwoławczy wniosku dowodowego w postaci powołania drugiego biegłego z zakresu medycyny sądowej z jednostki innej niż Pomorski Uniwersytet Medyczny w Szczecinie, co miałoby służyć ustaleniu, czy został popełniony czyn zarzucony przez oskarżyciela publicznego i jakie stanowi przestępstwo, wzbogacając swoje rozważania licznymi cytataми z akt sprawy dotyczącymi wydanej opinii sądowo-lekarskiej oraz opinii uzupełniającej, oględzin zewnętrznych i wewnętrznych ciała pokrzywdzonej, a także oględzinom jej odzieży oraz miejsca odnalezienia zwłok. Tymczasem opinia sądowo-lekarska oraz sporządzona na wniosek pierwszego obrońcy skazanego opinia uzupełniająca, wydana w niniejszej sprawie przez prof. dr hab. n. med. M.P. jest wyczerpująca i jednoznaczna w swojej wymowie. Co więcej ww. biegły był również, także na wniosek obrońcy oskarżonego, przesłuchany bezpośrednio na rozprawie przez Sąd *meriti*, gdzie nie tylko wyczerpująco i w sposób jednoznaczny odniósł się do wydanych w sprawie opinii, ale także odpowiedział na szereg pytań obrońcy.

Sąd Apelacyjny trafnie podniósł, że w apelacji nie wskazano, które to konkretnie dowody nieobciążające oskarżonego zostały pominięte. Sąd odwoławczy stanowczo stwierdził, że oskarżonego obciążały wszystkie istotne dowody, przy braku dowodów o przeciwnym charakterze, mogących – choćby potencjalnie – świadczyć o braku winy oskarżonego. Sąd Apelacyjny wyjątkowo

wnikliwie odniósł się do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Nie tylko, uznano go za kompletny, ale nie znaleziono również mankamentów w sferze dokonania jego prawnej oceny przez Sąd Okręgowy, mających przekonywać o naruszeniu w tym zakresie zasad wynikających z art. 7 k.p.k.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, którego to uchybienia obrońca upatruje w związku z zarzutem naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i 2 k.k., art. 54 § 1 k.k. i art. 55 k.k. jest zarzutem nieuprawnionym w ramach nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. Taka ocena Sądu Najwyższego wynika nie tylko z faktu braku jakiegokolwiek związku tego zarzutu z bezwzględną przyczyną odwoławczą i treścią zapadłych orzeczeń, ale także dlatego że zarzut ten nie może mieć, poza wyjątkiem określonym w art. 523 § 1a k.p.k., charakteru samoistnego, co w świetle art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k. oznacza, że jest on niedopuszczalny z mocy ustawy.

Mając powyższe na uwadze, kasację obrońcy skazanego uznać należało, jak wskazano na wstępie, za oczywiście bezzasadną.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[a.ł.]